

En hoe is het gesteld met de wind in Michigan? Als volgt: extreem. Ofwel er staat niet het kleinste zuchtje of briesje, dan wel we verkeren in staat van tornadowarning, wat geloof ik betekent dat je met een vergiet op je kop in de kelder moet gaan zitten. Deze beide weertypen zijn niet geschikt om te vliegeren en dat kwelt mij. Ik ben aan het vliegeren geraakt door een kleine blauwe vlieger met een driekleurige strippenstaart. Onweerstaanbaar. Eerst vond ik het wel een beetje mal staan als groot mens met een vlieger door de duinen te hollen, maar toen besloot ik dat het veel maler is een groot mens te zijn dan te vliegeren - alles is oplosbaar, als je er even over nadenkt.

Dus werd het ook hoog tijd dat ik mijn verloofde een vlieger schonk. Een witte, met klassieke strikken in plaats van strippen. Hiermee reisden wij naar het eiland Skye, waar zoals bekend altijd een goede vliegerwind staat. We lieten de vlieger op. Hij stond heel mooi tegen de blauwe lucht. "En nu?", vroeg de verloofde, "wat moet je nu verder doen?" Niks, zei ik, gewoon een beetje omhoog staren en aan prettige dingen

denken. Want op dat moment dacht ik nog dat vliegeren net zo iets was als vissen. De verloofde had andere ideeën. Als hij de staart nou wat verzwaarde, dan kreeg hij meer controle over het geheel. Mij leek dit tegennatuurlijk, niet voor de man, want die is als soort nu eenmaal behept met dat begeren, maar voor de vlieger. Die werd verbouwd en vertimmerd totdat hij kon duiken en kukelen. En ik mag wel zeggen dat het leven hierna nooit meer hetzelfde is geweest.

De volgende fase was dat de verloofde een zwaar-weer-stunter aanschafte. Als alibi voerde hij aan dat zijn vaderland er een is van storm en hagel, maar ik zag aan zijn ogen dat de combinatie zwaar weer en stunter de Atilla de Hun in hem deed ontwaken: dit klonk naar gevaar en naar sensatie. Hoe ver kan men het vliegeren perverteren, vroeg ik me af, hoe kan men van iets dat draait om sereniteit en breekbaarheid zo'n macho-vertoning maken? Ik weigerde het monster aan te raken. Ik zette mijn eigen blauwe vliegertje mooi in de lucht en ging me aangenaam staan te vervelen, terwijl het beest dat ooit mijn geliefde was zijn gedrocht een testvlucht liet maken. Er was waarachtig sprake van klepperende zeilen, ik lieg niet, het ronkte en knalde boven mijn kop, en de waanzinnige, vijftien meter lange staart produceerde oorverdovende zweepslagen. In plusminus vijfenveertig seconden kon die man dat ding bemannen - en dat irriteerde mij in hoge mate, want ik zag uit mijn ooghoeken dat dat gecompliceerd moest zijn, met veel woest getrek en gehijs aan lijnen. Ik nam me voor hier nog minder aan te vinden dan ik al deed, aangezien ik dit nooit zou leren. Inmiddels was er op het strand, waar we ons bevonden, een volksophoping ontstaan, men stond stil en keek omhoog, zodat de verloofde almaar meer ging stunts, met dubbele achten en zwiepende duikvluchten en salto's. Dat het spectaculair was kon ik niet ontkennen. Het strand applaudisseerde. Toegegeven, het was wel speels. En als je die herrie wegdacht, had het geheel ook beslist een zekere luchtigheid. En had de oude Joke Smit niet gezegd dat emancipatie niets anders is dan telkens een stap verder gaan dan je eigenlijk durft? Kort en goed, ik ging door de knieën. De verloofde en ik bezitten thans een stuk of twaalf vliegers, de een stunt nog harder dan de ander, en vechtvliegers waarmee je